

Bir Gazinin Gözünden...

İçeriği Yazan: [Celal ŞEKERCİ](#) [1] Zaman: Paz, 29/11/2009 - 20:15

Yazar: Celal ŞEKERCİ

Uzun zaman önce okumuştum size aktaracağım mektubu. Sizden tek ricam okuduktan sonra bu mektubu hiç unutmamanı. Özgürlük adında sempatican toplayan çapulcuların aslında gerçek yüzünü gören bir gözden okumanızı istedim sadece... Ülkemizde GAZİLERİMİZ en azından bundan sonra saygılı yaklaşılmamaları gerektiğini görmenizi istedim. Onlar merhamet görmek için gazi olmadılar; onlar biz daha mutlu, daha güvenli yaşıyabilelim diye feda ettiler geleceklerini... Buraya tamama sebep olan ise medyanın, politikacıların, akıl adamların (kendilerine öyle dedikleri için yazdım bana kalırsa akla muhtaç adamların) çapulcular ordusuna olan tutumunun giderek yumuşaması; korkarım birkaç sene içinde de haklı gösterilmesi çabasıdır. Bir subay olan GAZİMİZDEN gelen mektubu dikkatinize sunuyorum...

..... ili karsısında teröristlerin dur ihtarına ateşle karşılaştık vermesi sonucu çıkan çatışmada, güvenlik görevlisi şehit oldu.

Ya da;

..... ilinde devriye görevinin yerine getiren aracına açılan ateş sonucu.... Güvenlik görevlisi şehit oldu.

Ya da;

..... ili karsısında teröristlerce döşenen mayın patlaması sonucu, asker yaralandı.. Bu nasıl balar biliyor musunuz?

Hava o kadar sıcaktı ki beyninizdeki sıvının buharlaştığı uçuşunu duyursünüz. Oluşturduğunda kuruyup giden ter damlacıklarından geriye kalan tuzlar yüzünüzün ve elbisenizin her yanına kaplandı. Avucunuzun içindeki ter, yüzünüzdeki gibi kolay kurumadığı için elinizdeki tüfeğinizin metal kısmı avucunuzun içinde vıcık, vıcık oynar. Ter ile ıslanan çeliğin kokusu avucunuzun içine elinizi sürdüğünüz her yere siner. Önünüzde yürüyen adamın, ayağının kuru toprakla her temas ettiğinde çıkan toz, ayağınızın kupkuru olmasına ve zor nefes almanıza sebep olur. Sırt çantanızın askı kayışları yüzünden omuzlarınız hissetmezsiniz. Kullandığınız ancak çantayla sırtınızdan geçirdiğinizde fark edersiniz.

Bastığınız her ta parçası, her dal ve bir ayağınızın kaplayabildiği her yeryüzü parçasından çıkan sesi duyarsınız. Yürüdüğünüz yerdeki her Austos böceğinin sesini, dallardaki kuşları, yüzünüzün etrafında ürkütücü devriye uçurlar yapan arıların kanat seslerini, ayağınızın ve yüzünüze ya da herhangi bir yerinizdeki küçük yaralar üzerine konmaya çalışarak sineklerin vızıldamalarını, ayağınızın bastığınız yerden havalanan yeşil çekirgenin küçücük cüssesine geçirdiğiniz tok kanat sesini en ince ayrıntısına kadar

duyars?n?z. Sonra, kendi teçhizat?n?z?n ve önünüzdeki arkada?lar?n?z?n ve arkan?zdaki arkada?lar?n?z?n teçhizatlar?n?n ç?kard??? düzensiz seslerin her birini ayr? ayr? duyars?n?z. Ve ayn? anda önünüzdeki arkada?n?z?n nefes al???lar?n? duyars?n?z, öksürmesini hap???rmas?n? da duyars?n?z. Telsizinizden ç?kan seslerin ve c?z?rt?lar?n her biri ayr? ayr? kat?l?r bu senfoniye. Ter ve tozun birle?mesinden olu?an kaygan çamur, postal?n içindeki tüm aya???n?z? kaplam???t?r, çoraplar önce su toplay?p sonra patlayan yerlere adeta bir deri gibi yap???m???t?r.

En çok yapmak istedi?iniz ?ey ayaklar?n?z? y?kay?p, çoraplar?n?z? de?i?tirmektir, ama bu çok büyük bir lükstür o anda.

Çünkü...

Çünkü hangi çal?n?n dibinde, hangi kayan?n arkas?nda sizi bekledi?ini bilmedi?iniz ihaneti aray?p bulman?z ve yok etmeniz gerekmektedir.

Bütün masumlar?n hayat? ve huzuru size emanet diye, ö?retmenler bayrak dire?ine as?lmas?n diye, kundaktaki bebekler kur?unlanmas?n diye, binlerce y?ll?k emanete halel gelmesin diye kahpeli?i ve ihaneti yok etmeniz gerekmektedir. Çünkü bunun için bayra???n, silah?n, namusun ve ?erefin üzerine yemin etmi?sinizdir. Çünkü önemli olan aya???n?z de?il, ülkeniz, bayra???n?z ve onurunuzdur. ??te bu yüzden lükstür ayak y?kamak, çorap de?i?tirmek. ??te bu yüzden senfoniye dönü?mü?tür bütün o düzensiz sesler gurubu.

Sonra!..

Sonra birden tüm sesler kesilir, b?ça???n dal? kesti?i gibi, makas?n kâ???d?, pensenin bir hoparlör kablosunu kesti?i gibi... Bir anda... Ku?lar?n sesleri, ar?lar?n ve sineklerin v?z?lt?lar?, çekirgenin kanat sesleri hepsi bir anda biter. Gözlerinizi açt???n?zda önünüzdeki arkada?n?z? de?il, gökyüzünü görürsünüz, yere dü?ü? oldu?unuzu anlamaman?z birkaç saniye sürer. Tek hissetti?iniz kesif bir barut ve yan?k et kokusudur, yüzünüzün toprak parçalar?yla kapland???n? fark edersiniz, temizlik için çal???mazs?n?z. Arkada?lar?n?z?n ba???rarak ko?u?turdu?unu görür ama kula???n?zdaki ç?nlama ve u?ultudan seslerini duyamazs?n?z. Sesleri yava? yava? duymaya ba?lad???n?zda aya?a kalkmaya çal???rs?n?z ama ba?aramazs?n?z.

Yine birkaç saniye sonra arkada?lar?n?z?n sesleri aras?nda “may?n” kelimesini ay?rt eder ve kalkmaya çal???t???n?zda aya???n?zdaki yo?un a?r?y? fark edersiniz.

Aya???n?z yoktur ama yine de a?r?d???n? hissedersiniz. Ne oldu?unu anlamak için bakt???n?zda ise parçalanm?? pantolonunuzun ve kopmu? aya???n?z?n fark?na var?rs?n?z. ??te her ?ey o anda ba?lar. Avaz?n?z ç?kt??? kadar ba???r?rs?n?z. Sonra, nefesiniz biter. Sonra, yeniden nefes al?rs?n?z ve yeniden ba???rmaya ba?lars?n?z. Sonra yine nefesiniz biter ve yeniden, yeniden ve yine...

Yan?n?za ilk gelen arkada?n?z size, “fazla bir ?ey yok, sadece küçük bir yara” gibi telkinlerde bulunur. Ama siz arkada?s?n?z konu?urken de, helikopterle hastaneye götürülürken de art?k bir aya???n?z?n olmad???n? biliyorsunuzdur. Hep bir soru ç?nlar kafan?z?n içinde ”neden ben, neden ben, neden ben ?”

Hastanede geçen aylar, tedavi ve terapilerde geçen y?llar sonunda, dizkapa???n?z?n on iki santim alt?nda tak?l? olan ve her ak?am yatarken veya banyoya girerken ç?kar?p kenara koydu?unuz takma bacak art?k bir uzvunuz olmu?tur. Ama bunun önemi yoktur çünkü bu fedakârl???n?z sayesinde vatan var olacakt?r. Sizin baca???n?z?n ne önemi vard?r ki!

Art?k ko?amayacak olman?z?n, yaz?n herkes gibi havuza, denize giremeyecek olman?z?n da hiç önemi yoktur. Vatan sa? olsun yeter.

Sonra birilerinin, sizin ödediğiniz vergilerle Fransız televizyonlarında, uşruna yarım kaldı mı? vatan hudutları hiçe sayan programlara finans sağlad mı? okursunuz. Pamuk'lar, Dink'leri, okursunuz, Bizans çocuğuyum diyenleri duyar, Ali Kemallere tanıkl olursunuz, “koçlar gibi satanlar?” görürsünüz... Türk Bayrakları mı yakıldı mı? görürsünüz. Başıları mı çuvaldar geçirilip ağağınarak elleri arkadan bağlanan Türk askerlerini görürsünüz. Bu ağağınmaya cevap verecek tankları motor seslerini, helikopterlerin kanat seslerini, piyadelerin intikam yeminlerini duymay beklersiniz ama duyamaz mı?

Onun yerine hainlerin cesetlerinin üstüne örtülen çuvaldara “bayrak” diyenleri görürsünüz, “uçakları mı çek”, “valiyi çek” diyen başkanlar ve o karlılarda kekeleyen riyaseti görürsünüz. Bu da yetmez Türk askerlerinin kendi mahkemeleriniz tarafından, “çete” diye suçlandı mı, yargılandı mı? görürsünüz.

Yok, yok bu da yetmez. Askere, polise, öretmene ateş eden, yol kesip soygun yapan, koy yakan, okul yikan, mayın döeyen teröristlerin sadece “ben bir şey yapmadım” demelerinin esas kabul edilip, “suçsuz” şfatıyla serbest bırakıldı mı? kanunları görürsünüz. Susanları, konu ması gerektiği halde susanları görürsünüz, konuları her konu tuunda, kekeleyenler her kekelediğinde ve susanlar her sustuunda siz yeniden vurulursunuz, yeniden ölürsünüz her defasında. Gövdenizden o toprağa akan kan, bu defa içinize akar, inandıkları mı za uşrunda savaşarak kendi kanı mı? akıtmak pahasına tertemiz tutunuz deşerlerinize akar. Sizin kaya arkalarında, çal diplerinde arad mı? z ihanet gelir akl mı? za, o mayınları yerleştiren eller gelir. Sorgulamaya başları mı? z: “biz bu ihaneti doşru yerde mi aradık, kuyruunda dolaşt mı? z yılan başı, hep gözümüzün önünde miydi yoksa? “diye sorars mı? z kendinize”.

Onlara verilen maaş mı? n sizin vergilerinizden ödendiğini, içinize sindiremezsiniz, uykuları mı? z kaçır, neden bu vatan sizin kadar sevmediklerini düşünürsünüz. Bu vatan onları mı? da vatan deşil mi? Onlar da, tşpk? benim gibi namusun ve şerefın üzerine yemin etmedi mi? Diye sorars mı? z kendi kendinize. Sinirlenirsiniz, üzölürsünüz, onbeş yaşında bir askeri okul öşrencisi iken her adında söylediğini, beyninize ve yüreğinize nüksettiğini sözler gelir akl mı? za”: VATAN, SANA CANIM FEDA” Geri kalan tüm hayat mı? z n ilk beş dakikas, böyle başlayacak işte ve hayat mı? z böyle devam edecektir. Son nefesinize kadar savaşacak mı? z ihanetle her şeye ve herkese rağmen, bu yolda ölene ya da bu ihaneti bitirene kadar.

Siz diyorum, çünkü bu vatan için bedel ödeyen insanlar mı? n neler yaşad mı? n, neler hissettiğini, size rağmen ve sizin için neler yaptıkları mı? n, neler yapabileceklerini bilin istiyorum. Okuduğunuz yada televizyonda duyduğunuzdan daha fazladır yaşıyanlar. Yani aslında gazetelerin iç sayfalarındaki, minicik karelerde okuduğunuz; “.....ili kşrsalında teröristlerce döşenen mayın patlaması sonucu bir güvenlik görevlisi yaralandı! “ haberi aslında o kadar da kşsa deşildir. Sizin, daha okuduğunuz gazetenin arka sayfasına geçerken unuttuğunuz, falanca mankenin otel odası maceraları na, ya da uyuşurucu koması ndan o lu ölen o luna “şehit” deyip Türk Bayrağı örten kadını haberine ayırd mı? z dan daha uzun zaman ayırmad mı? z bu küçük haber, birileri için bir ömür boyu sürecek ve asla unutulmayacaktır. Ve siz unuttuktan sonrada başka birileri, “ne için?” dendiğinde “vatan için” diyecekleri fedakârlıkları mı? size rağmen yapmaya devam edeceklerdir.

Sizin uyuşmuşluşunuza, duyarsızlı mı? n za rağmen, sizin rahatlı mı? n za, sizin

vicdanlar?n?za ra?men bu kahramanca fedakârl?klar ve bu ilk be? dakikalar ya?anmaya devam edecektir. Asla unutmay?n?z ba??n?z?n üstündeki egemenlik örtüsünün payandas? kopan bacaklar, bedeli ise size ra?men bu vatan için akan kanlar, feda edilen canlar, s?cak yuvalar?n?, babalar?n?n yüzlerini unutan küçük çocuklar? dü?ünmeden vakfedilen hayatlard?r. Ne kadar?n? anlayabilirsiniz veya anlamak sizin umrunuzdam? bilmiyorum, ama birileri bunlar? ya?ad?, birileri hala ya??yor ve emin olun ya?l? dünya döndükçe, Türk vatan? Türk Bayra?? için birileri daha tüm bunlar? ya?ayacak. Gördü?ünüz gibi size bir hayli uzak bir ya?am biçimi bu. Masalarda oturup “ayd?nca” sohbetler etmeye hiç benzemiyor de?il mi?

Bir an için bile olsa kendinizi onlar?n yerine koyas?n?z diye “siz” diyerek yazd?m, sizin onlardan biri olamayaca??n?z? biliyorum.

“Siz” kim misiniz?

Siz kendinizi çok iyi biliyorsunuz!

Biz de, biz de sizi çok iyi biliyoruz.

“Sizde” de bilin ki biz asla unutmayaca??z.

Bu mektuptan sonra söylenebilecek pek fazla bir söz bulamad?m. Gazimiz her?eyi anlatm??...

Son söz; Gazilerimiz , ?ehitlerimiz ve bu VATAN size M?NNETTARDIR...

Celal ŞEKERCİ
celal.sekerici@politikadergisi.com

Yorumlar

Türk tarihi böylesine

İçeriği Yazan: melike Zaman: Salı, 01/12/2009 - 00:41

Türk tarihi böylesine "kahramanlık günleri" ile doludur. Kahramanlık günlerini şehit ve gazilerimize borçluyuz. Destanlar yaratan şehit ve gaziler tek tek birer onur abidemizdir. Şehitlerimizin ruhlarını

huzurlu kılmamız için, savaş arkadaşları gazilerimizi hak ettikleri değeri vererek, onları her yerde ve her zaman onurlandırmalıyız.

Bu güzel yazıyı bizimle paylaştığın için teşekkürlerimi sunarım Celal.

GAZİLER ve ne yazık ki BİZ'ler

İçeriği Yazan: m_emekli Zaman: Paz, 06/12/2009 - 12:51

Böyle bir yazı karşısında sadece ve sadece duygulanmaktan başka bir şey gelmiyor elimden.Teşekkür ederim.BİZ'e kim olduğumuzu hatırlattığınız için.Saygılar....

Diğerleri

İçeriği Yazan: Okur(Doğrulanmamış) Zaman: Cum, 26/02/2010 - 23:03

Öncelikle bu mektubu bizlerle paylaştığınız için çok teşekkür ederim.

Bu olayı yaşayan gazimizin yaşadıklarını bende defalarca gördüm ve 2 sene boyunca benzerlerini yaşadım.İnanın insan bu mektupta yazarları o ortamda yaşarken sadece tek düşündüğü "dedelerimiz bizlerin bu günleri görmesi için hiç düşünmeden ülkemizin her bir yerinde canlarını feda ettiler bizler onların sayesinde isimlerimiz ahmet mehmet olarak ülkemizde yaşadık, bizlerde çocuklarımız için aynısını yapmaya hazırız" oluyor.Zorluklar ne olursa olsun yılmadan boyun eğmeden yolunuza devam ediyorsunuz.Herşeye kulağınızı tıkayıp tek amacınızı yerine getirmek için canla başla mücadele ediyorsunuz.

ve görevinizi başarıyla tamamlayarak siz gibi vatani için ölmeye hazır mehmetlere ahmetlere görevinizi devredip başka görevlere geçiyorsunuz.

Gel zaman git zaman bir de bakıyorsunuz ki size kurşun sıkanlar "ben hiç bir şey yapmadım yalanı" altında sizin koruduğunuz vatan topraklarında sözde kahramanca karşılanıyorlar.Halaylar çekilip davullar çalınıyor.Bunada kılıf hazır "AÇILIM"....evet açıyoruz.Neyimi ?... vatan namustur namusumuzu açıyoruz,bu vatan için kan dökmüş dedelerimizin kanlarını çiğnemeleri için yollarını açıyoruz,bizi dışardan yıkamadılar daha rahat yıkmaları için kalelerimizi açıyoruz, aslında açtıklarımız saymakla bitmez...

"ÖZGÜRLÜK" istiyorlarmış bizden.Gülüyorum ben bu özgürlük kelimesine Neden mi:) bir güneydoğulu vatandaş ülkenin neresine giderse gitsin istediği iş yerini açamıyormu???İsteddiği şehirde elini kolunu sallayarak gezemiyormu??.. istediği (askeriyede dahil) devlet kurumuna memur olarak giremiyormu ??? istediği muhitten ev tutup sülalece yerleşemiyorlarmı..... Peki bunu tersine bakalım batıdaki bir vatandaş doğuya gidip istediği bir ilde iş yeri açabilirmi???doğuda istediği bir şehirde elini kolunu sallayarak gezebilirmi ?? mümkünatı yok. O zaman açılımı kime yapmak lazım kime hürriyet vermek lazım.??...

sonra düşünmeye başlıyorsunuz ben mi yanlış yaptım yoksa yanlış bir ülkedemi yaşıyorum.Yaşadıklarınız geliy gözlerinizin önüne...çektığınız sıkıntılar katlandığınız zorluklar bir bir sıralanıyor aynı film gibi.İçinize sığmayan bir öfke sizi alıp götürmek istiyor sizi varabildiğiniz son noktaya kadar....

Derken içinde bir umut beliriyor.bunlar daha öncede yaşandı bu ülkede ve dur diyen birileri çıktı.. sizi sadece bu teselli ediyor ve üzerinize düşen neyse gocunmadan yapmaya devam ediyorsunuz...

- [Diğer](#) [2]

Kaynak URL (25/04/2024 - 09:44 tarihinde yazdırıldı):

<http://politikadergisi.com/makale/bir-gazinin-gozunden>

Bağlantılar:

[1] <http://politikadergisi.com/pd-uye/celal-sekerce>

[2] <http://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/diger>